

brunçiment m. Acció defectiva
brunçir; defecte.

brunçir v. tr. ~~brunçir~~ treure llustre
pel preparat (a les pedres, pastes, me-
talls, etc.) fregant-los, polir.

bruncent adj. Que brunceix. La
pedra va sortir bruncent

brunçidora f. Brunçait

brunçidora f. Bauleta lligada a
un cordill que, fent-la moure amb
violència en l'aire, brunceix o brunçix

brunçiment m. Acció i defecte de
brunçir, brunçait

~~brunçir~~